

4715 8/4 19: 1. Beh. af F. t. L. om Beværtn. og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke. 4716

Det er Hensigten at indføre Bestemmelser, paa hvilke man kan bygge Anerkendelse af Princippet. Fra Morgenforbud sluttes til Søndagsforbud, fra dette til en videre Form for Forbud, indtil man en skønne Dag kommer og siger: Forbudsprincippet er anerkendt, Landsforbud skal indføres. Jeg vil stærkt understrege dette Forhold, der viser, med hvilken Vægt man skal veje hvert eneste af de Krav, der fra Forbudstilhængernes Side stilles — ogsaa under en Næringslov.

I § 21 er der atter et Omraade, hvor Indenrigsministeren er gaaet imod Kommissionens Flertal paa en saadan Maade, at Forslaget bliver i direkte Modstrid med Hensigten med denne særlige Paragraf, naar Talen er om stærke Drikke. Princippet i den nugældende Paragraf er, at i saadanne Tilfælde, hvor den paagældende Virksomhed har almen Interesse, hvor det ikke er en Bevilling, som den paagældende Kommunes Raad eller Beboere skal være eneraadige over, skal Afgørelsen lægges i andre Hænder. Dette sker tilsyneladende ogsaa ved Indenrigsministerens Forslag. Der oprettes Overbevillingsnævn med Appel til Ministeren; men efterfølgende Bestemmelser borteliminerer fuldstændig de Rettigheder, som tillægges Overbevillingsnævnet. Man vil se, at der under a. — g. opstilles 7 Tilfælde, hvor disse Undtagelsesbestemmelser fra Kommunens Egenraadighed opstilles. Men man vil hurtigt blive klar over, at i de 5 Tilfælde, nemlig a., b., c., e. og g., kan hverken Overbevillingsnævn eller Ministeren foretage noget som helst imod Kommunalbestyrelsens Ønske. Kun i 2 Tilfælde er Kommunalbestyrelsen udelukket, nemlig: d) ved Etablissementer, der tilhører Staten, og f) paa Jernbanestationer og paa Skibe i Fart.

Det er, for at tage et enkelt Eksempel, meningsløst, at det, naar Spørgsmaalet staa om Meddelelse af en Gæstgiverbevilling til et Badehotel, hvor det i hvert Fald er udelukket at skænke for Egnens Befolkning, der ikke er at betragte som rejsende, skal staa i det paagældende Sogneraads Magt at forhindre Meddelelse af Bevilling. Og det samme gør sig gældende for alle de Forhold, som omtales i Paragraffen.

Den ærede Ordfører for Venstre tog paa Partiets Vegne Afstand fra Ministerens Forslag. Det var mig noget uklart, hvori

denne Tagen Afstand bestod. Jeg kunde forstaa, dersom den ærede Ordfører sagde, at naar der indføres et Overbevillingsnævn, skal dette træde i Stedet for Ministeren som Appellinstans, og der skal være Lighed for alle de nævnte Tilfælde, og at man af denne Grund gik imod Ministerens Forslag. Men dersom Hensigten er, at der i alle foreliggende Tilfælde skal være Samtykke fra Kommunalbestyrelsen, forekommer det mig, at Paragraffen er overflødig. Forudsætningen er jo, jfr. Kommissionens Betænkning Side 13, at bevare den Vent, som hidtil har været i Loven, hvor der kunde gives Bevilling uden en Kommunalbestyrelses Samtykke.

I Forslagets § 14, 4de Stk., bestemmes, at den, der har sit Erhverv ved Beværtning eller Gæstgiveri eller ved Handel med stærke Drikke, eller som i væsentlig Grad har sin Indtægt af saadan Næring, ikke kan være Medlem af Bevillingsnævnet. Den ærede Ordfører for Venstre omtaler Udelukkelsen af de Personer, der har økonomisk Interesse. Man bør imidlertid lægge Mærke til Kommissionens Betragtninger til § 14, 4de Stykke, jfr. Betænkningen Side 12. Disse Betragtninger er Ordførerens egne, og de stiller Sagen i en ganske anden Belysning end hans noget mere forsigtige Udtalelser i Folketinget og giver ganske anderledes Indsigt i, hvad Hensigten er. I et Lovforslag, der i sig selv og i Motiverne dertil betegner sig som bl. a. havende til Hensigt at højne Næringens Udøvere, forekommer det mig at være utilladeligt at optage Bestemmelse om, at Udøverne er udelukkede fra de Nævn, der skal beskæftige sig med Næringen. Jeg synes, at man her som paa alle andre Omraader maatte tage Sagkundskaben til Hjælp. En Udelukkelse af Næringens Udøvere er at sætte et 2det Klasses Stempel paa disse, og dette maatte være udelukket for den Forslagsstiller, der i samme Forslag tager Sigte paa at højne Standen.

Hvor er i øvrigt Grænsen? Hvad forstaaes der ved den, „som i væsentlig Grad har sin Indtægt af saadan Næring“? Skal f. Eks. en Slagter, der har store Leverancer til et Hotel, være udelukket fra at sidde i et Bevillingsnævn, endog dersom vedkommende Kommunes Beboere har vist ham den Tillid at vælge ham ind i Kommunalraadet? Ædruelighedskommissionens Flertal